

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **H. N.**
státní příslušnice Ukrajiny
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
se sídlem Příběnická 1908/12, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2016, č. j. OAM-768/ZA-ZA11-K10-2016,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- 1 Žalobkyně se žalobou, doručenou dne 2. 1. 2017 Městskému soudu v Praze a jeho usnesením ze dne 3. 3. 2017 postoupenou Krajskému soudu v Praze, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobkyni neuděluje.
- 2 Žalobkyně uvádí, že napadeným rozhodnutím byly porušeny § 2 odst. 1 a 4, § 50 odst. 4, a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 14, § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu.

- 3 Žalobkyně dále uvádí, že do České republiky přijela ve svých pěti letech se svou matkou. Od té doby žije pouze zde, na Ukrajině nikdy nebyla. Otec je neznámý, matka zemřela v roce 2014 na Ukrajině a jedinými příbuznými žalobkyně jsou tak její bratři, kteří také žijí v České republice. Žalobkyně v České republice od mala vyrůstala, absolvovala školní docházku a mluví pouze česky, má zde veškeré zázemí a vazby a považuje Českou republiku za svůj domov. V dětství žalobkyně nemohla svou pobytovou situaci nijak ovlivnit a po smrti matky nevěděla, jak ji řešit. Žalobkyně nemá žádné doklady.
- 4 Žalobkyně namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost udělit jí humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stručně uvedl, že se zabýval její rodinnou, sociální a ekonomickou situací, věkem a zdravotním stavem, což však žalobkyně považuje za pouhé formální konstatování, které je nepřezkoumatelné. Také nelze souhlasit ze závěrem žalovaného, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová a že žalobkyně od nabytí zletilosti neučinila žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Žalovaný nezohlednil, že žalobkyně v České republice žije 20 let, už od raného dětství. Ačkoli se snažila svou pobytovou situaci řešit, byla její snaha bezvýsledná; považuje totiž za vyloučené způsoby řešení, které by vyžadovaly být jen krátkodobé vycestování na Ukrajinu. Žalobkyně totiž nemluví ukrajinsky, nezná nikoho, na koho by se tam mohla obrátit a neorientuje se v tamních poměrech; vycestování by tak znamenalo fatální zásah do jejího života a je téměř vyloučeno, že by tam svou situaci mohla vyřešit. I její nedostatečná aktivita v tomto ohledu byla motivovaná zejména opodstatněnými obavami, že by musela vycestovat, což měl žalovaný zohlednit. Žalobkyně si je vědoma toho, že humanitární azyl neslouží k legalizaci pobytu, nicméně svou situaci má za natolik specifickou, že by v ní bylo zcela nehumánní azyl neposkytnout. Žalobkyně uzavírá, že v rámci správního uvážení žalovaný nezohlednil skutkový stav a rozhodl nepřezkoumatelně.
- 5 Žalobkyně dále namítá, že žalovaný pochybil, jestliže jí neudělil doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Konkrétně by v případě žalobkynina vycestování došlo k porušení jejího práva na respektování soukromého a rodinného života zakotveného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně může svůj rodinný život (spolu s bratry) realizovat i v zemi původu. Nezabýval se však faktickými překážkami takového kroku, které představuje zejména zmíněná neznalost jazyka, prostředí, kultury a neexistencí jakýchkoli sociálních vazeb; přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, vyplývá, že tyto faktické překážky nesmí pominout. Také žalovaným navržený scénář, aby žalobkyně na Ukrajinu vycestovala jen krátkodobě za účelem vyřízení cestovního pasu, zcela pomíjí to, že žalobkyně nezná jazyk, nemá žádné doklady ani prostředky a nemá u koho na Ukrajině pobývat.
- 6 Žalobkyně rovněž připomíná, že pojem soukromý život zahrnuje celou řadu aspektů života jednotlivce, včetně práva člověka na formování a rozvoj vztahu s jinými osobami a vztahů pracovních a obchodních, právo na rozvoj vlastní osobnosti a právo na

ochranu fyzické a morální integrity. V žalobkynině případě ani nelze hovořit o vysokém stupni integrace do českého prostředí, neboť vzhledem k jejímu celoživotnímu pobytu zde se jedná o její přirozené domovské prostředí. Tvrzení žalovaného, že žalobkynin dlouhodobý nelegální pobyt nelze hodnotit jakožto integraci, považuje žalobkyně vzhledem ke svému osudu za neadekvátní.

- 7 Pokud žalovaný tvrdí, že žalobkyně neučinila naprosto žádné kroky k legalizaci svého pobytu, považuje to žalobkyně za účelové tvrzení. Ani v poradně, kterou žalobkyně navštívila, ani žalovaný v napadeném rozhodnutí nenavrhli žádný způsob, jímž mohla žalobkyně svou pobytovou situaci řešit, aniž by to vyžadovalo cestu na Ukrajinu, což je pro žalobkyni (jak bylo již výše podrobně rozvedeno) nepřijatelné a v podstatě nemožné. Žalobkyně má za to, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je jediným řešením její situace.
- 8 V doplnění žaloby ze dne 20. 6. 2017 ustanovený zástupce žalobkyně uvedl, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 správního řádu tím, že v rozporu s právním řádem neudělil žalobkyni humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu, resp. doplňkovou ochranu ve smyslu § 14 odst. 1 a 2 písm. d), ačkoli proto byly dány zákonné podmínky. Dále žalovaný porušil § 2 odst. 4 správního řádu tím, že ve srovnatelných případech obvykle azyl uděluje. Žalovaný také porušil § 50 odst. 3 a § 3 správního řádu, neboť své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil a nezohlednil specifické postavení žalobkyně, přestože je v průběhu řízení zdůrazňovala (neumí ukrajinsky, nemá tam žádné příbuzné ani známé, v České republice jich má naopak celou řadu). Žalovaný konečně porušil § 68 odst. 3 správního řádu tím, že dostatečně neuvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů a interpretaci zákonných ustanovení. Zejména se nevyrovnal s žalobkyninými tvrzeními o nemožnosti jejího návratu na Ukrajinu, a to ani dočasného pro vyřízení dokumentů. Dále žalovaný dostatečně nevysvětlil, proč nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.
- 9 Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že podaná žaloba neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Poukazuje na to, že žalobkyní uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nerozptylují pochyby o tom, že jde o žádost účelovou, jejímž hlavním cílem je zlegalizovat pobyt v České republice, nadto se značným časovým odstupem od opuštění vlasti, přičemž svého nelegálního pobytu si žalobkyně byla vědoma, avšak zůstala pasivní. K řešení situace jí přimělo až to, že bez platných dokladů nemůže standardně občansky fungovat. Žalobkyně je přitom dospělá, plně svéprávná a zdravá osoba. Žalovaný se s žalobkyní uváděnými důvody vypořádal a dospěl k závěru, že nemohou vést k udělení azylu ani doplňkové ochrany. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
- 10 Žalobkyně v replice odkazuje na podanou žalobu a její doplnění a uvádí, že porušení zásady zákonnosti ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu spatřuje v tom, že žalovaný žalobkyni nepřiznal humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, resp. doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí ani ve vyjádření k žalobě žalovaný neuvádí žádné konkrétní důvody, proč žalobkyni humanitární azyl, resp. doplňkovou ochranu neudělil. Žalobkyně opakuje, že její

vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména s čl. 8 Úmluvy, a že její žádost o mezinárodní ochranu nelze v žádném případě hodnotit jako účelovou.

- 11 Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti: žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 9. 2016 v Příjímacím středisku Zastávka, přičemž svou totožnost osvědčila čestným prohlášením. Dne 8. 9. 2016 poskytla žalobkyně údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Jako důvod své žádosti uvedla, že je zde nelegálně a již neví, co dělat; chtěla by normálně fungovat. Dále uvedla, že se narodila na Ukrajině v městě Rachiv v Zakarpatské oblasti. Z Ukrajiny přicestovala do České republiky asi jako pětiletá s matkou, která jela za prací. Je státní příslušnicí Ukrajiny, ale cestovní doklad nikdy nevlastnila. Žalobkyně dále uvedla, že je zdravá, křesťanského vyznání a že se dorozumí česky a trochu i ukrajinsky. Týž den proběhl s žalobkyní pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v němž uvedla, že v České republice žila v Praze a okolí, nejprve s matkou a poté u různých kamarádů nebo u bratra a jeho přítelkyně. Navštěvovala zde základní školu až do roku 2006, poté už do školy údajně chodit nemohla, a proto byla doma. Žalobkynina matka zemřela v roce 2014 na Ukrajině, kam jela na pohřeb své matky. Žalobkyně nikdy neměla doklady ani povolený pobyt, pouze rodný list, který ztratila při stěhování. Řešení situace nejprve nechala na své matce, poté se sama bála začít věc řešit, aby nebyla vyhoštěna. V rámci snahy o řešení své situace žalobkyně navštívila právní poradnu, kde jí však doporučili krátkodobé vycestování na Ukrajinu k vyřízení dokladů, což žalobkyně odmítá, protože je doma v České republice. V Rachivu má žalobkyně dědu, s nímž není v kontaktu. Uvádí k němu, že v opilosti usmrtil její babičku a strávil nějaký čas ve vězení; dále snad měla její matka také sourozence. Žalobkyně neví, na koho by se tam mohla obrátit s žádostí o pomoc. Žalobkyně uvádí, že se nedomnívá, že by jí po návratu na Ukrajinu něco hrozilo, nikoho tam však nemá a neví, co by tam dělala; k Ukrajině nemá žádný vztah a zde je doma. O mezinárodní ochranu žádá, neboť je v bezvýchodné situaci: v důsledku své pobytové situace nemůže cestovat, nemůže k lékaři, najmout si byt ani založit rodinu. Součástí správního spisu jsou dále podklady rozhodnutí, s nimiž byla žalobkyně seznámena dne 22. 11. 2016, aniž je doplnila nebo se k nim vyjádřila. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 28. 11. 2016 a žalobkyně s ním byla seznámena dne 19. 12. 2016.
- 12 Při jednání setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Žalobkyně k důkazu navrhla sdělení Velvyslanectví Ukrajiny, Konzulárního oddělení Ukrajiny ze dne 5. 9. 2014, které bylo vystaveno jejímu bratru a z něhož plyne, že nejsou důvody považovat žalobkynina bratra za státního příslušníka Ukrajiny a že ten o nabytí ukrajinského státního občanství nikdy nežádal. Žalobkyně z této listiny dovozuje, že ani ji by Ukrajina za svou státní občanku nepovažovala. Dále žalobkyně odkázala na rozsudek zdejšího soudu v podobné věci ze dne 11. 7. 2017, č. j. 46 Az 16/2016 – 36, jímž bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro nedostatečné zdůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Zástupkyně žalovaného uvedla, že žalobkyní předložený důkaz představuje

novou skutečnost, k níž nelze přihlížet. Jde-li o žalobkyniny bratry, uvedla, že jeden z nich žádal o přechodný pobyt s negativním výsledkem a nyní pobývá v České republice nelegálně, druhému z nich byl udělen v roce 2016 trvalý pobyt. Konečně uvedla, že institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pobytu; žalobkyně by měla postupovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

- 13 Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 14 Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkouvající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 5. 9. 2016, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, směrnice 2013/32/EU. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije. Jako novou skutečnost žalobkyně uvádí, že její bratr není považován za občana Ukrajiny (což dokládá) a že to s vysokou pravděpodobností bude i její případ. Uplatnění této nové skutečnosti je s ohledem na shora uvedené přípustné, a proto bude v další části rozsudku vypořádána.
- 15 Žalobkyně namítá, že žalovaný pochybil, jestliže jí neudělil humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu, přestože pro to podle žalobkynina přesvědčení byly naplněny zákonné podmínky. Nezabýval se totiž specifiky jejího případu a věc posoudil čistě formálně, takže jsou jeho úvahy nepřezkoumatelné. Žalobkynina situace je přitom jednou z těch, kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. Soud k tomu uvádí, že úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně je dospělou, svéprávnou osobou, její zdravotní stav je podle jejích slov dobrý a nevyžaduje tak žádnou ve vlasti nedostupnou zdravotní péči. Žalovaný neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, pro nějž by bylo neudělení humanitárního azylu zcela nehumánní. Soud tuto úvahu považuje za dostatečnou, podepřenou obsahem správního spisu a jako stakovou se s ní ztotožňuje. Žalobkyně v souvislosti s humanitárním azylem zdůrazňuje, že v České republice žije již 20 let a je zde plně integrována. Soud však poukazuje na to, že samotná skutečnost, že

nejsou dány podmínky pro to, aby byl žalobkyni udělen azyl, resp. doplňková ochrana, neznamená, že je zcela vyloučen její další pobyt na území České republiky. Jak vyplynulo ze správního spisu, jediné, co žalobkyni brání v tom, aby si vyřídila některý z typů pobytu v České republice, je skutečnost, že nevlastní žádný doklad totožnosti, což není nepřekonatelná překážka. Žalobkyně v průběhu řízení také opakovaně poukazovala zejména na to, že se na Ukrajinu nemůže za žádných okolností vrátit, a to ani na sebekratší dobu za účelem vyřízení osobních dokladů. Soud však neshledal, že by v žalobkyni v cestě na Ukrajinu bránila nějaká objektivní překážka (např. závažné zdravotní či rodinné důvody). Ačkoli žalobkyně podle svého tvrzení neovládá perfektně ukrajinštinu, může se obrátit na některého ze svých bratrů nebo příbuzných z matčiny strany, případně na komerčního zprostředkovatele; obdobně může řešit i své ubytování. Může se také obrátit s žádostí o finanční pomoc na své české přátele a známé, což činí již v současnosti. Soud uzavírá, že jakkoli je žalobkynina nechuť vycestovat na Ukrajinu do určité míry pochopitelná, není důvodem pro udělení humanitárního azylu. Námitka je nedůvodná.

- 16 Žalobkyně dále namítá, že žalovaný pochybil, jestliže jí nepřiznal doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Vycestováním na Ukrajinu by totiž v rozporu s čl. 8 Úmluvy došlo k zásahu do jejího práva na soukromý a rodinný život, neboť v České republice prožila celý život, neovládá ukrajinštinu a nemá na Ukrajině žádné kulturní ani společenské vazby. K tomu soud v první řadě konstatuje, že skutečnosti uváděné žalobkyní se v průběhu správního řízení proměňovaly, přičemž z jedné z verzí vyplývá, že žalobkyně ukrajinsky mluví (avšak nepíše) a v R. má dědu a možná i tety a strýce. Nelze tedy přisvědčit tvrzení, že žalobkyně nemá ve své vlasti žádné vazby: spíše se žalobkyně o své vazby v zemi původu dosud nezajímala a neudržovala je, což lze jistě pochopit v případě jejího dědy, o němž tvrdí, že připravil o život její babičku. Jde však k její tíži, pokud se vůbec nikdy nezajímala o své další příbuzné. Nelze ani pominout, že v době, kdy její matka odjela na Ukrajinu na pohřeb její babičky, tj. v roce 2012, bylo žalobkyni již 20 let. Již tehdy mohla odcestovat společně s matkou a za její pomoci si vyřídít doklady a následně také příslušný pobytový titul. Než zemřela, pobývala matka žalobkyně na Ukrajině ještě další dva roky. I v této době mohla žalobkyně její přítomnosti tam využít k tomu, aby si obstarala doklady a aby se třeba i seznámila se svojí širší ukrajinskou rodinou.
- 17 Jak uvedl Nejvyšší správní soud, „[s]amotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. [...] obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. [...] Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si

stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71). Pro ilustraci toho, v jaké situaci pokládá Nejvyšší správní soud za zásah do rodinného a soukromého života žadatele i pouhé vycestování z území České republiky, lze odkázat na jeho rozsudek ze dne 25. 1. 2013,

č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, který žalobkyně v žalobě sama zmiňuje. V odkazované věci žila žadatelka (občanka Vietnamu) v České republice se svým manželem a jejich dvouletým dítětem, o něž celodenně pečovala. Soud tehdy dospěl k závěru, že za dané situace by její i krátkodobé vycestování do vlasti a nutnost opětovně požádat o vízum za využití systému VISAPOINT představovalo zásah do žadatelčina soukromého a rodinného života, neboť s ohledem na manželovo zavedené podnikání v České republice a naopak neexistenci jakýchkoli vazeb v jejich vlasti nepřipadá přesídlení celé rodiny do Vietnamu

v úvahu. Uvedený příklad se však žalobkynině situaci neblíží – co se týče jejich rodinných vazeb v České republice, uvedla toliko dva dospělé bratry. Vztah mezi dospělými, svěřávními a vzájemně nezávislými sourozenci však podle názoru zdejšího soudu není natolik těsnou rodinou vazbou, aby její bytí jen krátkodobé přerušování zapříčinilo nepřiměřený zásah do žalobkynina rodinného a soukromého života. Žalobkyně také neuvedla nic o tom, že by v České republice měla nějaké pracovní vztahy (s ohledem na její pobytovou situaci by ani žádnou práci legálně vykonávat nemohla). Námitka je nedůvodná.

- 18 Rodinný život s bratry může žalobkyně realizovat i za využití jiných institutů, než je udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti soud poukazuje na to, že ani listina předložená při jednání neprokazuje, že žalobkynin bratr I. nemůže ukrajinské státní občanství znovu nabýt a tedy neprokazuje ani to, že toto občanství nemá, resp. nemůže získat i žalobkyně. Druhý bratr pak občanem Ukrajiny je a v České republice má povolen trvalý pobyt. Za této situace nemá soud za vyloučené, že žalobkyně potenciálně může rodinný život realizovat na Ukrajině. V České republice tak může ale učinit pouze za předpokladu, že si opatří některé z povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti je třeba také dodat, že je nyní nově (od 11. 6. 2017) u držitelů biometrických pasů Ukrajiny možné využít bezvízového styku se státy Evropské unie. I pokud by se pak naplnila žalobkynina obava, že pozbyla ukrajinského státního občanství, neznamená tato skutečnost, že by žalobkyně automaticky měla nárok na udělení některé z forem mezinárodní ochrany. V této situaci má nicméně možnost podat Ministerstvu vnitra žádost podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti ve smyslu § 8 písm. d) zákona o azylu. Jde však o samostatný institut.
- 19 Žalobkynina argumentace rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 8. 2017, č. j. 46 Az 16/2016 – 36, není přílehlavá. V odkazované věci se jednalo o situaci, kdy žalobce tvrdil zcela konkrétní obavy z povinného výkonu vojenské služby na Ukrajině a z šikany, která by jej postihla, pokud by jako pacifista odmítl narukovat. Žalovaný

se těmito obavami v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval, a to ani jednou větou; pouze do správního spisu založil informace týkající se možnosti náhradní civilní služby, které však v napadeném rozhodnutí vůbec nezmínil. V projednávané věci však k podobnému pochybení nedošlo, neboť žalovaný se žalobkyní tvrzenými rodinnými vztahy ve vztahu k § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu zabýval na straně 11 napadeného rozhodnutí, kde příslušná tvrzení vypořádal.

- 20 Nad rámec řečeného soud konstatuje, že žalobkynina životní situace není úplně běžná. To však samo o sobě není důvodem pro udělení azylu, resp. mezinárodní ochrany, neboť tyto instituty slouží k ochraně lidí, kterým v zemi původu hrozí pronásledování či vážná újma, nikoli k řešení – jakkoli neobvyklých – problémů spojených s pobytem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94). Je pochopitelné, že žalobkyně má vztah k České republice, pokud zde prožila celý svůj dosavadní život, zná jazyk a vychodila zde školu. S ohledem na koncept státního občanství však není možné, aby – jak žalobkyně uvedla v pohovoru dne 8. 9. 2016 – již nebyla s Ukrajinou vůbec spojována. Chce-li žalobkyně vyřešit svou situaci, nemůže zůstat nadále pasivní, jak tomu pohříchu bylo dosud (ztratila svůj rodný list, nekontaktovala ukrajinskou ambasádu), přičemž se možná nevyhne krátkodobému vycestování do své rodné země. Soud se však rozhodně neztotožňuje s žalobkyniným tvrzením, že udělení mezinárodní ochrany představuje jediné možné řešení její pobytové situace.
- 21 Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 22 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. října 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
B. K.